

IDENTITEIT EN WERKING VAN DE EVANGELISCHE CHRISTENGEMEENTEN

Evangelische christengemeenten delen met elkaar een aantal belangrijke geloofszekerheden. Deze bepalen onze identiteit en worden door alle gemeenten, die bij de E.C.V. aangesloten zijn, onderschreven.

In deze brochure willen wij die identiteit beschrijven. We formuleren eerst de fundamentele geloofswaarheden als 'GELOOFSBASIS'. Deze worden niet alleen door ons als evangelische christengemeenten maar door alle bijbelgetrouwe christenen beleden. Daarna beschrijven we in het onderdeel 'THEOLOGISCH ACCENT' onze specifieke eigenheid als evangelische christengemeenten.

Uiteraard is de invulling van onze identiteit menselijk denkwerk. We hebben niet de pretentie dit op hetzelfde niveau te plaatsen als Gods Woord. We willen ons blijven openstellen voor correcties en aanvullingen.

De identiteitsbeschrijving is een theoretische basis die moet toegepast en beleefd worden vanuit een oprecht geloofsvertrouwen. Hierin komt de liefde voor God en voor elkaar op de eerste plaats.

Tot slot volgt nog een gedeelte over de 'WERKING' van onze gemeenten, waarin vooral praktische zaken besproken worden. Deze kunnen door elke gemeente naar eigen inzicht en volgens de plaatselijke situatie aangepast en aangevuld worden.

Het is ons gebed dat deze brochure elke christengemeente ten goede zal komen.

Namens de Nationale Commissie,

Het nut en de functie van dit document

Eigenlijk is dit document niets anders dan een geloofsbelijdenis. Nu is het zo dat in de loop van de kerkgeschiedenis er heel wat gediscuteerd is over het nut van een dergelijke geloofsbelijdenis. Er wordt dan wel eens op gewezen dat heel wat evangelische gemeenten het al één of twee eeuwen prima doen zonder een gedetailleerd uitgeschreven geloofsbelijdenis, waarbij zij er zonder problemen in geslaagd zijn om bijbelgetrouw te blijven. Binnen de reformatorische kerken echter is er ondanks hun geschreven confessies (bijv. de Heidelbergse Catechismus) soms wel degelijk dwaalleer binnen geslopen.

Het nut van een geloofsbelijdenis kan dus ernstig in twijfel getrokken worden. En toegegeven, zolang alles goed gaat, heeft men eigenlijk geen geloofsbelijdenis nodig, en van zodra er meningsverschillen beginnen te ontstaan over bijbelse leerstellingen, zal een geloofsbelijdenis meestal niet tot een oplossing leiden.

Waarom hebben wij ons dan zoveel werk en moeite getroost om tot een eigen geloofsbelijdenis te komen en wat willen wij daarmee dan bereiken? Het antwoord is eigenlijk eenvoudig: of wij ze uitschrijven of niet, zonder een geloofsbelijdenis gaat het niet. Elke bijbelgetrouwe gemeente heeft immers een uitgesproken idee van wat de Bijbel leert over de onderwerpen die meestal in een 'confessie' aan de orde komen. Deze visie wordt in de gemeente onderwezen, toegelicht en verdedigd. Trouwens de Bijbel zelf roept ons op om altijd bereid te zijn tot verantwoording aan al wie ons rekenschap vraagt van de hoop die in ons is (1Petr.3:15).

Elke gemeente beschikt dus over een geloofsbelijdenis, geschreven of niet. Het kan dan ook geen kwaad wanneer men de eigen geloofsinterpretatie met het eigen theologisch accent probeert te omschrijven. Een belangrijk punt is echter hoe men daarmee omgaat.

Ten eerste dient men te beseffen dat elke geloofsbelijdenis mensenwerk is en bijgevolg feilbaar. Er dient dus steeds de bereidheid te zijn zich te laten corrigeren door de Schrift en indien nodig de geloofsbelijdenis aan te passen.

Ten tweede mag men van de aangesloten leden niet eisen dat zij precies hetzelfde denken als wat geschreven is in de geloofsbelijdenis. Wel mag men vragen dat de leden respect betonen voor de gemeentevisie en geen pogingen zullen ondernemen om deze visie aan te vallen, waardoor onrust, tweedracht en opstandigheid tegen de leiding zou ontstaan.

Het doel van een geloofsbelijdenis is dus het verschaffen van duidelijkheid over de eigen geloofsvisie en het bewaren van rust en vrede binnen de gemeente o.a. door een gedragscode te vermelden die moet helpen om correct om te gaan met verschillen van inzicht over bepaalde leerstellingen, verschil in interpretatie van bepaalde bijbelteksten en verschil van toepassing van deze leerstellingen en bijbelteksten in concrete gemeentesituaties.

Van de leiders van de gemeenten die aangesloten zijn bij de ECV, wordt niet verwacht dat zij het persoonlijk volledig eens zijn met elk afzonderlijk punt uit onze identiteitsbeschrijving, maar wel dat zij bereid zijn om de gemeenschappelijke visie te respecteren en ervoor te zorgen dat zij onderwezen wordt in de gemeente.

In het kader van onze onderlinge samenwerking binnen de E.C.V. hopen wij dat onze geloofsbelijdenis nuttig zal blijken te zijn in volgende concrete situaties:

- 1) Wanneer nieuwe gemeenten vragen om lid te worden van de E.C.V.
Wij hebben reeds eerder afgesproken dat de aanvraag tot aansluiting van kandidaat-leden moet onderzocht worden door een afvaardiging van de Nationale Vergadering die moet nagaan of deze gemeente gezond is in leer en praktijk.

- 2) Bij de inschakeling van nieuwe fulltime werkers.
Het is duidelijk dat wanneer iemand deel wil uitmaken van ons binnenlands zendingsteam, ook bij deze persoon moet nagegaan worden of hij/zij gezond is in leer en praktijk. Bovendien moet hij/zij weten wat de visie is van de christengemeenten over de verschillende bijbelse leerstellingen en moet de ECV weten of deze persoon zich in deze visie kan vinden.
- 3) Bij de aanstelling van oudsten
Wanneer het zendingsteam van de ECV broeders vormt en begeleidt op weg naar hun aanstelling tot oudsten, is onze geloofsbelijdenis een nuttig document om na te gaan of deze kandidaat-oudsten zich kunnen vinden in onze gezamenlijke geloofsbelijdenis.
- 4) Bij het stichten van nieuwe gemeenten
Wanneer wij gezamenlijk als ECV nieuwe gemeenten stichten, functioneert onze geloofsbelijdenis als basis voor het bijbelonderricht en het gemeentemodel.
- 5) Onderwijs op kampen + gezamenlijke jeugdactiviteiten
De jeugdleiders dienen zich te houden aan de gezamenlijke gemeentevisie zoals beschreven in de geloofsbelijdenis. Zo hebben de oudsten en de ouders van de jongeren enige garantie over het onderwijs dat de kinderen krijgen.
- 6) Uitwisseling bijbelleraars
Een gezamenlijke geloofsbelijdenis geeft een gemeente de redelijke zekerheid dat een bijbelleraar uit een andere gemeente, aangesloten bij de ECV, geen afwijkende leer zal verkondigen.
- 7) De geloofsbelijdenis kan gebruikt worden in de plaatselijke gemeenten, waarbij volgende voordelen kunnen genoemd worden:
  - gemeenteleden krijgen inzicht in de eigen gemeente-identiteit;
  - zij beschikken over een gedragscode in geval van verschil van mening;
  - bij aanvraag tot aansluiting kan met nieuwe leden makkelijk de gemeentevisie overlopen worden (dit is vooral nuttig wanneer het iemand betreft die uit een andere gemeente komt).
- 8) Gezamenlijke bescherming en zorg voor elkaar
Wanneer een gemeente, die aangesloten is bij de ECV, zich op zeker ogenblik niet meer kan vinden in de gemeenschappelijke geloofsbelijdenis, wordt dit aan de andere gemeenten gemeld. Dit biedt het voordeel dat de andere gemeenten dan op de hoogte zijn van de gewijzigde visie en de mogelijkheid hebben om hierop te reageren. Hoewel wij geloven in de zelfstandigheid van de plaatselijke gemeenten, geloven wij ook in de onderlinge solidariteit en het zorg dragen voor elkaar. Als broeders zijn wij wel degelijk elkaars hoeders, o.a. ook op leerstellig vlak.
- 9) Relatie met de overheid
Een belangrijke reden waarom het ministerie van justitie aarzelt om de EAV of onze nieuwe federale synode officieel te erkennen is de vrees dat zich onder de leden van deze organisaties sekten kunnen bevinden. Deze vrees werd vooral aangewakkerd door het sektenrapport waarin verschillende evangelische gemeenschappen genoemd werden. Een document waarin onze identiteit en werking beschreven worden, kan helpen om de overheid aan te tonen dat wij geen sekte zijn maar een reguliere christelijke geloofsgemeenschap.

1. DE IDENTITEIT VAN DE EVANGELISCHE CHRISTENGEMEENTEN

1.1. GELOOFSBASIS

Wij belijden in onze gemeenten het geloof van de apostelen, zoals het ons geleerd wordt in de Heilige Schrift.

- 1.1.1 Wij geloven in één God, die één in wezen is (a) en van eeuwigheid bestaat in drie personen (b): de Vader (c), de Zoon (d), en de Heilige Geest (e). Hij is Schepper (f), Onderhouder (g) en Voleinder (h) van alle dingen op aarde en in de hemel.
a) Deut. 6:4; Gal. 3:20; b) Mat. 3:16-17, 28:19; c) Ef. 1:2-3; d) Joh. 1:1; 1Joh. 5:20; e) Hand. 5:3-4; vergelijk 1Kor. 3:16-17 met 6:19-20; f) Gen. 1:1; g) Ps. 147:8-9; Mat. 5:45; h) Openb. 21:5.
- 1.1.2 Wij geloven dat God zich geopenbaard heeft door mens te worden in de persoon van onze Heer Jezus Christus (a). Hij is ontvangen van de H. Geest en geboren uit een maagd (b). Hij is mens geworden zonder Zijn goddelijkheid op te geven (c). Wij geloven in Zijn zondeloos leven (d), Zijn goddelijke wonderen (e), Zijn plaatsvervangend en verzoenend sterven (f), Zijn lichamelijke opstanding uit de dood (g) en Zijn overwinning over de duivel (h). Hij is opgevaren naar de hemel (i), waar Hij nu gezeten is aan de rechterhand van de Vader als Heer (j), Hogepriester (k) en enige Middelaar tussen God en mensen (l). Wij geloven in Zijn persoonlijke wederkomst in macht en heerlijkheid (m).
a) Joh. 1:14; b) Luc. 1:27, 1:34-35; c) Kol. 1:19, 2:9; 1Joh. 5:20; d) 2Kor. 5:21; Hebr. 4:15, 7:26; 1Petr. 2:22; 1Joh. 3:5; e) Hand. 2:22, 10:38; f) Jes. 53:5-6; Rom. 3:25; 1Kor. 15:3; 2Kor. 5:21; g) 1Kor. 15:4, 15:20; h) Kol. 2:15; Hebr. 2:14-15; i) Hand. 1:9-11; j) Hand. 2:34-36; k) Hebr. 7:25-26; l) 1Tim. 2:5; m) Mat. 24:30.
- 1.1.3 Wij geloven in het werk van God de Heilige Geest, die overtuigt van zonde, gerechtigheid en oordeel (a). Hij bewerkt de wedergeboorte (b) en woont in de gelovige (c). Hij leidt hem in wijsheid en waarheid (d) en stelt hem in staat een heilig leven te leiden (e), te werken voor Gods Koninkrijk (f) en van de Heer Jezus Christus te getuigen (g).
a) Joh. 16:8; b) Joh. 3:5-8; c) 1Kor. 6:19; d) Joh. 16:13; 1Kor. 2:11-13; Ef. 1:17; e) Rom. 8:13; f) 1Kor. 12:4-11; g) Joh. 15:26-27.
- 1.1.4 Wij geloven dat de gehele Bijbel (de 66 boeken van het Oude en het Nieuwe Testament) het woord van God is en door de Heilige Geest geïnspireerd werd (a). Daarom geloven wij in de onfeilbaarheid van de Heilige Schrift: er is geen dwaling in al wat zij verklaart. Wij belijden dan ook haar betrouwbaarheid (b) en hoogste gezag in alle zaken van geloof en leven (c).
a) 2Petr. 1:20-21; b) Ps. 19:8-9; Joh. 10:35, 17:17; Hebr. 6:18; c) 2Tim. 3:16-17.

- 1.1.5 Wij geloven in de universele en totale zondigheid en schuld van de gevallen mens, waardoor hij onderworpen is aan Gods toorn en veroordeling (a). De eerste mens is door eigen schuld uit zijn zondeloze staat gevallen (b). Sindsdien zondigen alle mensen en zijn daardoor schuldig en verloren (c), absoluut onbekwaam om zichzelf door hun goede werken te redden (d).
a) Rom. 1:18; b) Gen. 3:1-6 c) Rom. 3:23, 5:12; 1Joh. 1:8; d) Gal.2:16, 3:10-11.
- 1.1.6 Wij geloven dat de zondaar verlost en gerechtvaardigd wordt door het sterven en de opstanding van Jezus Christus (a). Hij ontvangt zijn verlossing en rechtvaardiging uit genade, door geloof in Christus en dus niet uit eigen werken (b).
a) Rom. 3:24, 4:25; b) Gal. 2:16, 3:10-11; Ef. 1:7-8, 2:8-9.
- 1.1.7 Wij geloven in de lichamelijke opstanding van alle doden (a): van hen die gered zijn tot het eeuwig leven en van hen die verloren zijn tot het eeuwig oordeel (b).
a) Joh. 5:28; 1Kor.15:12-23; b) Mat.25:46; Joh.5:29; 2Tes.1:9; Openb.20:11-15.
- 1.1.8 Wij geloven in het bestaan van satan, zijn werk van verleiding (a), zijn verzet tegen het Koninkrijk van God (b) en zijn veroordeling tot een eeuwige straf (c). Met betrekking tot de gelovige is dankzij het verlossende werk van Christus de macht van satan gebroken (d) en zijn invloed beperkt (e).
a) Gen. 3:1-15; Marc. 1:13; b) Ef. 6:11-12; c) Openb. 20:7-10; d) Kol. 2:15; 1Joh. 3:8, 5:18; e) Ef. 4:27; Jak. 4:7.
- 1.1.9 Wij geloven in de gemeente van Jezus Christus (a), die gevormd wordt door de wedergeboren gelovigen (b). De leden van de gemeente vormen samen het lichaam van Christus (c), terwijl Hij het hoofd is (d). De gemeente heeft de opdracht om God te eren (e), Hem en elkaar te dienen (f), en het evangelie uit te dragen (g). De gemeente is een koninklijk priesterschap om de grote daden van God te verkondigen (h).
a) Mat. 16:18; b) 1Kor. 12:13; c) 1Kor. 12:27; d) Ef. 1:22-23; e) Hebr. 12:28; f) Rom. 12:11; Gal. 5:13; 1Tes. 1:9; Jak. 1:27; g) Mat. 28:18-20; h) 1Pet. 2:9; Openb. 1:6.
- 1.1.10 Wij geloven in de waterdoop (a) als symbool van de vereniging van de gelovige met Christus in Zijn dood en opstanding (b) en in de viering van het avondmaal als herdenking en verkondiging van Zijn dood totdat Hij komt (c).
a) Mat. 28:19; b) Rom. 6:3-4; Kol. 2:12; c) Luc. 22:19-20; 1Kor. 11:23-26.

1.2 THEOLOGISCH ACCENT

Wij zijn er ons van bewust dat onder bijbelgetrouwe christenen allerlei verschillen in inzicht bestaan over minder fundamentele geloofspunten.

De volgende theologische standpunten geven het karakter en de kleur van onze plaatselijke gemeenten weer, zonder hierover het laatste woord te willen zeggen of andere stellingen als waardeloos en verwerpelijk te bestempelen.

Deze stellingen zijn niet van primair belang, maar zijn evenmin onbelangrijk, vooral wat betreft het harmonieuze en praktisch functioneren van de gemeente (bv. de toepassing van de doop, de viering van het avondmaal, enz.).

1.2.1 De waterdoop

De waterdoop is een beeld van de afwassing van de zonden (a), van de begrafenissen en opstanding van de gelovige met Christus (b). De doop wordt uitgevoerd door onderdompeling in overeenstemming met de betekenis van het woord en de bijbelse praktijk (c). Bovendien komt zo de betekenis van de doop duidelijk tot uiting. Het verdient aanbeveling zich na de wedergeboorte bij een eerstvolgende gelegenheid te laten dopen (d).

a) Hand. 22:16; 1Kor. 6:11; b) Rom. 6:3-4; Kol. 2:12; c) Hand. 8:38; d) Hand. 2:38-41, 8:36-38.

1.2.2 De doop in de Heilige Geest

a) De doop in de Heilige Geest vindt plaats bij het ontvangen van de Heilige Geest tijdens de wedergeboorte (a), waarbij men ingelijfd wordt in het lichaam van Christus (b).

Mat. 3:11; Joh. 1:33; Hand. 1:5, 11:16; b) 1Kor. 12:13.

b) De Bijbel roept ons op om steeds vervuld te zijn met de Heilige Geest zodat we ten volle bruikbaar voor God kunnen zijn (a). De vervulling met de Geest dient steeds weer plaats te vinden (b) en komt onder meer tot uiting in lofzang en dienstbaarheid (c). De toestand van vervulling kunnen we kwijtraken door het bedriegen (d), bedroeven (e) of uitdoven (f) van de Geest. Door het belijden van zonden en door ons in gebed aan God toe te wijden, worden we opnieuw vervuld.

a) Ef. 5:18; b) Hand. 2:4, 4:31; c) Ef. 5:19-21; d) Hand. 5:3; e) Ef. 4:30; f) 1Tes. 5:19.

1.2.3 De geestesgaven

De geestesgaven worden door de H. Geest toebedeeld, zoals Hij wil (a). Hij voorziet iedere gelovige van één of meer gaven (b). Deze geestelijke gaven dienen ontwikkeld en gebruikt te worden voor de opbouw van het lichaam van Christus (c) en het welzijn van de medegelovigen (d).

a) 1Kor. 12:11; b) 1Kor. 12:7-10; Ef. 4:7, 4:16; c) Ef.4:11-16; d) 1Kor. 12:7; 1Petr.4:10-11.

a) Het spreken in tongen is nooit het algemene of noodzakelijke teken van de doop noch van de vervulling met de Heilige Geest. 1Kor. 12:9-10, 12:29-31.

- b) Als een christen ziek wordt, wil dat niet noodzakelijk zeggen dat er sprake is van zonde. Indien er na gebed of uitoefenen van de gave van genezing geen genezing zou volgen, is dat niet noodzakelijk een bewijs van ongelof van de zieke. De volledige verlossing van het lichaam van ziekte of dood wacht tot de voltooiing van onze verlossing in de opstanding.
Rom.8:20-23; Fil.3:20-21.
- c) Daar de profetieën gezaghebbende woorden van God zijn, moet de echtheid ervan getoetst kunnen worden aan de hand van de Schrift.
1Kor.14:29; 1Joh.4:1.
- d) Het uitoefenen van gaven moet steeds gebeuren volgens de bijbelse richtlijnen (a). Het principe dat God geen God van wanorde is maar van vrede (b), geldt ook voor de toepassing van alle gaven. De liefde blijft de hoogste norm (c). Het uitoefenen van gaven gebeurt onder het gezag van de plaatselijke oudsten, die de verantwoordelijkheid dragen in de gemeente (d).
a) 1Kor.12:11, 12:18, 12:29-31, 14:26-40; b) 1Kor. 14:33; c) 1Kor. 12:31, 13:1-13; d) Hebr. 13:17.

1.2.4 De avondmaalsviering

De avondmaalsviering dient geregeld plaats te vinden (a). De bedoeling van het avondmaal is Christus te gedenken. Het brood en de beker zijn symbolen van Zijn lichaam en bloed (b). Omdat wij door deel te nemen aan het brood en de beker belijden dat wij deelhebben aan het offer van Jezus Christus (c), is het deelnemen alleen een voorrecht van wedergeboren gelovigen. Er wordt van hen verwacht dat zij in een goede relatie leven met God en met hun broeders en zusters (d) zodat zij op een waardige wijze kunnen deelnemen (e).

a) Hand.2:42, 2:46, 20:7; b) Luc.22:14-20; c) 1Kor. 10:16, 11:26; d) Mat. 5:23-24; 1Kor. 5:7-8, 10:21; e) 1Kor.11:27.

1.2.5 De zekerheid van het behoud

Wij geloven dat wedergeboren kinderen van God niet verloren kunnen gaan, omdat hun behoud gebaseerd is op het verlossingswerk van Christus en niet op hun werken en volharding (a). De zekerheid van het heil geeft ons geborgenheid en rust om God te dienen (b). De aansporingen om te volharden (c) ontkrachten de genade niet maar vloeien er uit voort. De gelovigen dienen daarom in afhankelijkheid van Gods genade ernst te maken met deze aansporingen.

a) Ef.1:13; 2:8-9; Fil.1:6; b) Joh.6:37-39, 10:27-30; c) Hebr.2:1-4, 3:12-14, 10:36, 12:1-3.

1.2.6 De wederkomst

Wij verwachten de persoonlijke wederkomst van Jezus Christus (a) en de oprichting van het duizendjarige rijk bij Zijn komst (b).

a) 1Tes.1:9-10, 4:13-18; 2Tes.1:7-10; Op.1:7-8, 19:11-16; b) Op. 20:1-6.

1.2.7 Het bestuur van de gemeente

a) De bestuursvorm

De leiding van de plaatselijke gemeente berust bij de gezamenlijke oudsten. Rekening houdend met het Woord van God en het advies van de gelovigen nemen zij de besluiten in de gemeente. Hand.11:29-30, 14:23, 15:6, 20:17, 20:28; Hebr.13:7, 13:17; 1Petr.5:1-4.

b) Het aantal oudsten

In de Bijbel wordt telkens weer gesproken van oudsten, opzieners of voorgangers in het meervoud (Hand.15:4,6; Fil.1:1; Hebr.13:7,17; 1Petr.1:1-4).

Een meervoudige leiding biedt volgende voordelen:

- de oudsten kunnen elkaar aanvullen met hun gaven;
- er kan een taakverdeling gebeuren, waardoor de last lichter wordt;
- de oudsten kunnen elkaar bemoedigen en corrigeren;
- de gemeente is niet afhankelijk van één persoon.

c) Hun taak

De oudsten zijn verantwoordelijk voor wat in de gemeente geleerd wordt (a). Zij dienen zich hierbij te houden aan de geloofsbasis en moeten er achter staan dat het theologisch accent in de gemeente onderwezen wordt.

Zij hebben de taak om de gemeente te besturen zoals een goede vader zijn gezin bestuurt. Zij moeten zorg dragen voor de kudde als een goede herder (b). Zij dienen hun taak van leiderschap uit te voeren in de gezindheid van Christus.

Zij moeten zorg dragen voor goed onderwijs en pastoraat (c) waardoor de heiligen worden toegerust tot dienstbetoon. Het is de bedoeling dat de gemeenteleden persoonlijk betrokken zijn bij de opbouw van de gemeente zodat de gemeente kan functioneren als een lichaam (d). De oudsten kunnen allerlei verantwoordelijkheden delegeren aan werkgroepen of gemeenteleden die hiervoor de nodige gaven hebben (e).

a) Tit. 1:9; b) 1Tim. 3:4-5; 1Petr. 5:1-5; c) Hebr. 13:17; d) Ef. 4:11-16; e) Hand. 6:1-4.

d) Eindverantwoordelijkheid in gemeenten zonder oudsten (vgl. Tit. 1:5)

Indien er nog geen oudsten zijn aangesteld in een gemeente, draagt de gemeentestichter samen met zijn medewerkers binnen het zendingsteam van de E.C.V., of de gezamenlijke groep van oudsten van de moedergemeente de eindverantwoordelijkheid. Vermits er in het kader van de E.C.V. gewerkt wordt, dienen de geldende afspraken van de E.C.V. gerespecteerd te worden. Dit houdt o.a. in dat men zich aan de geloofsbasis houdt en het theologisch accent onderwijst. De gemeentestichter kan gemeenteverantwoordelijken betrekken in het beleid.

Pas na de erkenning en aanstelling van oudsten wordt de gemeente als zelfstandig beschouwd.

1.2.8 De plaats van de vrouw

Vrouwen kunnen hun gaven in de gemeente uitoefenen volgens de bijbelse principes. Zij mogen evenwel geen onderricht geven aan of gezag over mannen hebben (a). Taken die aanleiding geven tot het uitoefenen van bestuurlijk en onderwijzend gezag zoals de taak van oudste, de prediking, of het geven van bijbelstudie aan mannen, worden toevertrouwd aan mannen die daartoe bekwaam zijn. Vrouwen kunnen aangesteld worden als diacones, omdat dit een functie is die uitgevoerd wordt onder het gezag van de oudsten (b).

Vrouwen mogen tijdens het avondmaal hun priesterlijke taak van aanbidding vervullen.

a) 1Tim. 2:11-12; b) Rom. 16:1; 1Tim. 3:11.

1.2.9 Samenwonen in plaats van huwen

Het verbondshuwelijk van God

Onze God is een verbondsgod. Hij heeft voor Zich een heilig volk uitgekozen (Deut. 7:6-11; 1 Petr. 2:9). Hij is eeuwig trouw aan het verbond met Zijn bruid.

Zijn trouw is (1) een interne karaktereigenschap, die (2) zich uitdrukt in een wettelijke verbondssluiting (Gen. 15:7-21), (3) waarin Hij zich uniek en exclusief aan Zijn geliefde verbindt, (4) waarna Hij al Zijn beloften nakomt en (5) ook de gevolgen van de breuk van dit verbond door de mens zelf gedragen heeft doordat Christus voor onze zonden is gestorven.

Het huwelijk verkondigt God

Het huwelijk is een afdruk van Gods karakter. Het is een wettelijk vastgelegd verbond van trouw (vgl. Mal. 2:13-14). Het huwelijksverbond is de uitdrukking van de verbondsrelatie tussen Christus en de gemeente (vgl. Ef. 5:31-32). Omdat God heilig en onverbreeklijk trouw is, en dit uitdrukt in een reine, unieke en exclusieve relatie, behoort ook een huwelijk rein, trouw, uniek, exclusief en onverbreeklijk te zijn.

Wettelijk huwelijk en bijkomende beloften

De duurzaamheid van de relatie tussen één man en één vrouw kan in onze cultuur enkel uitgedrukt worden door een wettelijk huwelijk. Het burgerlijk huwelijk is nog steeds de onmisbare en geschikte ceremonie (in onze cultuur: stadhuis, beloften, ringen, etc.) voor het instituut van het huwelijk (verlaten, aanhangen en één vlees zijn; Gen. 2:24). Er is immers geen andere ceremonie die even goed vorm geeft aan het idee van de oude gezinseenheid te verlaten en een nieuw maatschappelijk erkend en bindend contract van trouw aan te gaan. De maatschappelijke betekenis van deze ceremonie wordt in sneltreinvaart uitgehold. Daarom wordt van een christen echtpaar verwacht dat zij bijkomende huwelijksbeloften afleggen in de gemeente van Jezus Christus. Zodoende legt een echtpaar zowel tegenover de maatschappij als tegenover de gemeente verantwoording af van de aangegane verbintenis en wordt de duurzaamheid van een huwelijk door de maatschappij en de gemeente beter beschermd.

Ongehuwd samenwonen is geen verbond

Hoewel het huidige wettelijk huwelijk het verbondshuwelijk gebrekkig uitdrukt, omdat de belofte van trouw eenvoudig kan worden verbroken, houdt het nog steeds een maatschappelijk bindende belofte van trouw in, en is het daarom noodzakelijk en voldoende

als huwelijksbevestiging. Het is een feit dat samenwonen de intentie van een onverbreekbaar verbond ‘tot de dood ons scheidt’ tussen man en vrouw verregaand en compleet ondermijnt en dus onvoldoende is om als verbondscontract te gelden. Officiële samenlevingscontracten spreken enkel over rechten maar verwijzen niet naar de plichten die kenmerkend zijn voor een huwelijksverbond.

Christenen die samenwonen tasten het getuigenis van het huwelijk als beeld van Gods wezen aan. Zelfs indien zij samenwonen met een onverbreekbaar verbond als intentie, bewijst hun afwijzing van het huwelijk dat zij het huwelijk niet in ere houden en ondermijnen zij het belang van het huwelijk voor de ogen van allen. Al willen zij een echt paar zijn, zij zijn geen echtpaar. Al beweren zij ‘in Gods ogen getrouwd te zijn’, toch kan de hele wereld getuigen dat zij het niet zijn. Samenwonen kan nooit de uitdrukking zijn van een verbond dat rein, heilig, exclusief, onverbreekbaar, onveranderlijk en standvastig is.

Ongehuwd samenwonen is zonde

Samenwonen ontkent, negeert en verwaarloost het getuigenis van Gods verbondswezen. Gezien het publiek karakter ervan is het een zonde die het getuigenis van Christus ernstig aantast. Een gemeente die samenwonen tolereert, beschadigt de verkondiging van Gods karakter, creëert de illusie dat het eervol is om het verbondshuwelijk naast zich neer te leggen, en verleidt zodoende nog meer mensen tot zonde. Dit is niet alleen gevaarlijk voor het gemeentelid in kwestie, maar ook voor de gemeente als geheel (vgl. 1 Kor. 5: 1-13)

Seksualiteit brengt geen huwelijk tot stand

Omdat God een exclusieve, reine en onverbreekbare relatie met Zijn bruid nastreeft, hoort seksualiteit uitsluitend thuis in het huwelijk. Wie zich ongehuwd seksueel verbindt, is daardoor niet ‘getrouwd in Gods ogen’. Er is dan geen sprake van samen één vlees zijn (huwelijk), maar van één lichaam zijn (hoererij; vgl. 1 Kor. 6:16), omdat men zich iets toeëigent dat alleen in het huwelijk thuishoort. (vgl. ook Deut. 22:13-30; Ex. 22:16-17).

Menselijke motieven tegenover Gods eer

Motieven die mensen hebben om samen te wonen, zijn steeds gericht op het eigen belang: allerlei financiële voordelen, de mogelijkheid om een relatie uit te proberen, het omzeilen van de onmogelijkheid om te trouwen omwille van juridische redenen of omdat één partner illegaal in het land is, het ontkennen van het belang van de maatschappelijke bescherming van huwelijk en kinderen, etc. Het motief is nooit de eer van God.

Deze motieven bewijzen het egocentrisch en mensgericht bezig zijn met de relatie en verwaarlozen Gods intenties met de relatie tussen man en vrouw. Het is om Christus’ wil beter te lijden dan omwille van het verwachte eigen aards geluk het beeld van Christus uit te vagen en Gods Woord te negeren. Het is beter financieel schade te lijden of ongetrouwd alleengaand door het leven te gaan, dan samenwonend eeuwige geestelijke schade op te lopen en aan te richten.

Pastorale gevolgen

Gelovigen die gaan samenwonen moeten één en andermaal terechtgewezen worden. Zij die het Woord niet gehoorzaam zijn en daardoor hun eigen leven belangrijker achten dan de eer van God, moeten worden afgewezen en uit de gemeente worden verwijderd.

Ongelovigen die met de gemeente kennismaken en tot geloof komen, moeten in de

verkondiging van het Evangelie ook de verbondssluiting van God met Zijn volk begrijpen. Indien zij vanaf het begin weigeren te trouwen én niet bereid zijn hun standpunt te toetsen aan Gods Woord, met de mogelijkheid dat ze daardoor eventueel tot andere gedachten komen, moeten zij niet tot de gemeente worden toegelaten.

Ongelovigen die tot geloof komen moeten ook kunnen rekenen op de zorg en bemoediging van de gemeente. Het kan zijn dat zij nu nog niet in staat zijn alle consequenties van een nieuw leven in Christus te verstaan en uit te voeren. Zo lang er bereidheid is om geestelijk te groeien en er ook vruchten zijn, moet de gemeente geduld oefenen. Tijdens deze fase kan er echter geen sprake zijn van lidmaatschap van de gemeente. Ook moet men er zich voor behoeden dat door lange tijd toe te staan dat een dergelijk paar in de gemeente komt, zij de facto in de gemeente als lid functioneren en dus hun geestelijk zwakke stempel op de andere gelovigen en het getuigenis zetten.

Wie samenwoont, maar ernstig Gods Woord onderzoekt en op weg is naar geestelijk herstel, moet bemoedigd worden daartoe de gepaste activiteiten van de gemeente bij te wonen. Deze mensen moeten echter niet uitgenodigd worden voor activiteiten die in het bijzonder voorbehouden zijn aan de kinderen Gods die belijgend lid zijn en wiens leven een levende getuigenis is van Christus.

Wie in de gemeente ongezeglijk blijft en kiest voor samenwonen, komt onvermijdelijk in een tuchtprocedure terecht. Het doel van die procedure is een paar te winnen voor het bewaren van het getuigenis van Gods Woord over het huwelijk. Het gaat om de bescherming van Gods eer, en om het beschermen van de gemeente (1 Kor. 5:6).

Geestelijk erfgoed doorgeven

De gemeente moet aandacht besteden aan de huwelijken. Vele jongeren haken af van het geloof of nemen het niet nauw met het huwelijk omdat ze geen inspirerend voorbeeld hebben gekregen in het dagelijks leven van hun ouders. Gemeenten moeten ouders helpen een geestelijk erfgoed aan hun kinderen door te geven, zodat die kiezen voor een huwelijk, niet omwille van een wettisch voorschrift, maar vanuit een hartsverlangen in alles het unieke, exclusieve, reine en onverbreekbare verbond van God met Zijn volk zichtbaar te maken.

1.2.10 Omgang met het theologisch accent

Enkele basisprincipes:

- a) De oudsten of de eindverantwoordelijke(n) zijn verantwoordelijk voor wat in de gemeente geleerd wordt. Zij dienen zich hierbij te houden aan de geloofsbasis en moeten er achter staan dat het theologisch accent aan de gemeente onderwezen wordt.
- b) Alle gemeenteleden dienen het theologisch accent van de gemeente te respecteren.
- c) Van gemeenteleden die het niet helemaal eens zijn met het theologisch accent, wordt verwacht dat:
  - zij hun standpunten niet als geestelijker beschouwen en andere gemeenteleden niet als 'geestelijk blind' bestempelen;
  - zij bepaalde geestesgave(n) niet als onmisbaar voorstellen voor een overwinnend christelijk leven;

- zij gelovigen die deze gave(n) niet hebben, niet bestempelen als beperkt in geestelijke mogelijkheden;
- zij geen bewuste pogingen doen om de gemeenteleden tot andere inzichten te brengen;
- zij zich open en gezeggelijk opstellen ten overstaan van de oudsten of eindverantwoordelijke(n);
- zij niet opbouwende discussies vermijden en zich inzetten om de eenheid en onderlinge liefde optimaal te laten functioneren.

Bij verdeeldheid:

- a) Indien men zich op een bepaald ogenblik niet langer kan verenigen met het theologisch accent, kan men zich beter aansluiten bij een gemeente die de eigen standpunten deelt, liever dan verdeeldheid en onvrede te veroorzaken.
- b) Indien er verdeeldheid is tussen de oudsten onderling of tussen de oudsten en de andere gemeenteleden, dient er beroep gedaan te worden op hulp van derden om tot een oplossing te komen die tot eer is van God.

2. DE WERKING

2.1 DE GEMEENTELEDEN

2.1.1 Aansluiting bij de gemeente

Na de waterdoop wordt men beschouwd als lid van de plaatselijke gemeente (Hand. 2:41). Een gelovige die reeds gedoopt is in een andere christelijke gemeente, kan als lid aanvaard worden na een positief gesprek met de oudsten.

Een gelovige die zich wenst te laten dopen maar hierin door bijzondere omstandigheden verhinderd wordt, kan op basis van zijn getuigenis als lid aanvaard worden.

2.1.2 Relatie gemeente/gemeentelid

Elk gemeentelid mag beroep doen op geestelijke en diaconale hulp in de gemeente en mag deelnemen aan alle gemeentesamenkomsten.

Van de gemeenteleden wordt verwacht dat:

- zij kunnen getuigen van hun wedergeboorte;
- zij akkoord gaan met de geloofsbasis;
- zij het theologisch accent en de werking van de gemeente respecteren;
- zij zich loyaal opstellen tegenover de oudsten;
- zij altijd en overal een goede vertegenwoordiger van Christus en de gemeente zijn;
- zij naar eigen vermogen en ongedwongen bijdragen in de materiële noden van de gemeente;
- zij hun gaven gebruiken tot opbouw van de gemeente en zich inzetten om het welzijn van de gemeente te bevorderen;
- zij trouw zijn in het bijwonen van de samenkomsten.

2.1.3 Beëindiging van het lidmaatschap

Het lidmaatschap kan beëindigd worden door:

- een duidelijke keuze van het gemeentelid zelf, als hij niet meer aan de genoemde verwachtingen wil beantwoorden of lid wenst te worden van een andere gemeente;
- uitsluiting wegens grove zonde, valse leer, het zaaien van verdeeldheid of het niet respecteren van het theologisch accent en de werking (Rom. 16:17; 1Kor. 5:11; Tit. 3:10); uitsluiting geschiedt volgens de procedure beschreven in Mat. 18:15-17.

2.2 HET BESTUUR VAN DE GEMEENTE

2.2.1 De aanstelling van oudsten

De aanstelling van de oudsten is het werk van de Heilige Geest (Hand. 20:28). In de eerste plaats dienen de kandidaat-oudsten te beantwoorden aan de vereisten in 1Tim. 3:2-7 en Tit. 1:5-9. Verder is het nodig dat de gemeentestichter (dit is het zendingsteam van de ECV of de oudsten van de moedergemeente) of de reeds erkende oudsten het eens zijn met de gemeenteleden over de aanstelling van de oudsten.

Volgende stappen kunnen gevolgd worden:

- De gemeente bidt dat de Heilige Geest zal duidelijk maken wie in aanmerking komt om als oudste te functioneren.
- De gemeenteleden brengen hun advies uit aan de gemeentestichter of de reeds erkende oudsten over de personen die in aanmerking komen om als oudsten te functioneren.
- De gemeentestichter of de reeds erkende oudsten hebben een gesprek met de betrokkenen. Indien de betrokkenen tot de overtuiging komen dat het goed is dat zij als oudsten functioneren, kunnen hun namen worden bekend gemaakt aan de gemeente.
- De gemeenteleden hebben de mogelijkheid om eventuele bezwaren kenbaar te maken aan de gemeentestichter of de reeds erkende oudsten.
- Indien er geen ernstige bezwaren zijn, kunnen zij als gemeenteverantwoordelijken functioneren en na verloop van een afgesproken periode dienen de gemeenteleden zich uit te spreken over een definitieve aanstelling.
- De aanstelling van oudsten is voor onbepaalde tijd.

2.2.2 Houding van de gemeenteleden tegenover de oudsten

Van de gemeenteleden wordt verwacht dat zij de oudsten respecteren en hun leiding aanvaarden (Hebr. 13:7, 13; 1Petr. 5:5). Zij mogen het gezag van een oudste niet ondermijnen door over hem te roddelen. Indien een oudste zijn taak niet goed vervult of niet leeft zoals het hoort, moet hij persoonlijk aangesproken worden. Indien er geen verandering komt, kan het voorgelegd worden aan de andere oudsten, en tenslotte eventueel voor de ganse gemeente gebracht worden (1Tim. 5:20). Een oudste die goede leiding geeft, kan met behulp van een financiële vergoeding volledig of gedeeltelijk vrijgesteld worden om de gemeente te dienen (1Tim. 5:17-19).

2.2.3 Eindverantwoordelijkheid

De oudsten roepen geregeld de gemeente samen om hun beleid voor te stellen en te bespreken met de gemeenteleden. Voor bepaalde zaken kunnen zij de gemeentevergadering beslissingsbevoegdheid geven, maar zij blijven de eindverantwoordelijkheid behouden. Zij zullen ook taakverantwoordelijken en leiders van werkgroepen, bijbelkringen of zusterkringen samenroepen om hun functioneren te evalueren en te plannen. Ook aan deze vergadering kunnen de oudsten beslissingsbevoegdheid geven, waarbij zij zelf als oudsten steeds de eindverantwoordelijkheid blijven behouden.

2.3 DIAKENEN

2.3.1 Hun aanstelling

Zowel mannen als vrouwen kunnen aangesteld worden als diaken, waarbij dezelfde stappen kunnen gevolgd worden als bij de aanstelling van oudsten.

2.3.2 Hun taak

Zij dienen de gemeente onder het gezag van de oudsten. Hun verantwoordelijkheid is een gedelegeerde verantwoordelijkheid, die betrekking kan hebben op diverse facetten van het gemeentelven zoals de boekhouding, het onderhoud van het gebouw, het organiseren van hulp voor materiële noden, de organisatie van de zondagsschool, de vrouwenkringen, enz.

2.4 RELATIES MET ANDERE GEMEENTEN OF ORGANISATIES

2.4.1 De universele gemeente

Elke wedergeboren christen van ongeacht welke gemeente of groep hoort bij de universele gemeente. Hierdoor is hij verbonden met elk ander kind van God. Deze feitelijke verbondenheid moet door elke gelovige erkend worden.

De gelovige mag geestelijke gemeenschap hebben met bijbelgetrouwe christenen van andere gemeenten of groepen, indien ze niet onder gemeentetucht staan.

2.4.2 Samenwerking

De plaatselijke gemeente is volkomen zelfstandig. Ter behartiging van diverse gemeenschappelijke belangen (jeugdwerk, kampwerk, conferenties, het stichten van nieuwe gemeenten, toerusting en opleiding) is zij verbonden met de Evangelische Christengemeenten Vlaanderen (ECV). Zij is ook verbonden met de Evangelische Alliantie Vlaanderen (EAV) om de evangelische belangen te verdedigen bij de overheid in verband met protestants godsdienstonderwijs, aalmoezeniersschap, uitzendingen op radio en TV.

De plaatselijke gemeente kan samenwerken met andere gemeenten of groepen indien:

- beiden zich kunnen vinden in hun respectievelijke geloofsbasis;
- er goede afspraken zijn over de houding tegenover het theologisch accent en de werking;
- het tot opbouw is van de gelovigen;
- het samenwerkingsproject duidelijk omschreven is;
- er geen pogingen tot onderlinge ledenwerving ondernomen worden.

2.4.3 Gemeentestichting

Wij hebben geen monopoliepositie inzake gemeentestichting. Wij zijn blij met het ontstaan van nieuwe gemeenten in een goede relatie met de bestaande gemeenten. Wij erkennen alle plaatselijke gemeenten die zich kunnen vereenzelvigen met onze geloofsbasis.

2.5 DE GEMEENTE EN HAAR VZW

Gemeenten die dit wensen kunnen iets over hun functioneren als vzw vermelden, bijv. als volgt:

De christengemeente te . . . . . heeft gekozen voor het statuut van een vzw.

De redenen waarom een vzw werd opgericht, zijn de volgende:

1. Om rechtspersoonlijkheid te verkrijgen (dit is bv. nodig om een lening aan te gaan of om bij sommige instanties als huurder in aanmerking te komen).
2. Om de juridische aansprakelijkheid van de verantwoordelijken van de gemeente te beperken. Indien we geen vzw hebben, zijn de leidinggevende personen hoofdelijk verantwoordelijk met hun ganse persoonlijke bezit bij o.a. het ondertekenen van huurcontracten, verzekeringspolissen, enz.
3. Om het gemeenschappelijk bezit van de gemeente te beveiligen. Art. . . . van de statuten van de vzw luidt in dit verband als volgt:
In geval van ontbinding, welke ook de oorzaak ervan is, zullen de netto-activa van de vereniging overgedragen worden naar één of meerdere instellingen of verenigingen, die een gelijkaardig, gedeeltelijk gelijkaardig of aanverwant doel hebben. In geen geval mogen de activa toegewezen worden aan leden of oud-leden of hun rechtsopvolgers.

2.6 ENKELE PRAKTISCHE AFSPRAKEN

Bijv. over het gebruik van het gebouw, plaats en tijdstip van verschillende gemeenteactiviteiten, wie verantwoordelijk is voor bepaalde zaken, enz.

2.7 EIGEN ACCENTEN VAN DE PLAATSELIJKE GEMEENTE